

Peter Koomen
koome266@planet.nl

Dit wordt een beetje een link stukje. Op de grens van het beta-melike. Het gaat namelijk over immigranten en die liggen nogal gevoelig. Natuurlijk heb ik helemaal niets tegen immigranten. Stel je voor! Alle immigranten zijn van harte welkom. Kleur of geloof maakt niets uit. Plaats genoeg, zolang ze maar niet gevoelig liggen te zijn in mijn achtertuin. Ik zeg altijd maar zo: 'Not in my backyard', verder vind ik alles best. Helaas is die grens vorige week overschreden. Er zijn een paar immigranten mijn achtertuin binnengedrongen. Dat voelt niet prettig, want ze horen er gewoon niet. Vorig jaar waren ze er niet, dus horen ze er nu ook niet. Ze zaten toen al wel in het park, maar daar heb ik mij niet druk over gemaakt. Stom. Ik had direct moeten protesteren, maar dat heb ik niet gedaan. Er protesteerde ook niemand anders uit de buurt. Blijkbaar vond iedereen het wel OK dat ze in het park zaten. Ik dacht dat ze vanzelf wel weg zouden gaan. Wie blijft er nou in de winter in het park zitten kleumen? Zij dus wel. Nu zit ik mooi met de gebakken peren van mijn tolerantie. Ze zijn gewoon over de schutting mijn tuin binnen gedrongen.

Nou moet ik toegeven dat ik een zeer aantrekkelijke achtertuin heb. Ik doe er erg mijn best op. Overal laat ik bosjes 'onkruid' staan en ik laat allerlei 'ongedierte' welig tieren. De burenspreken er schande van. Er zijn ook wat tegels met zand eronder. De burenspreken hebben er nog veel meer. *Lasius niger* is daar een groot liefhebber van. Ik laat dat maar zo. Door de graafactiviteiten van *Lasius* is de steriele rechtlijnigheid van mijn ooit nog eens onder architectuur aangelegde tuin gelukkig wat verzacht zonder dat ik zelf een schop ter hand hoefde te nemen. Maar *Lasius* is ook een goede herder. Wie *Lasius* zaait zal *Aphis* oogsten. Dat laatste is precies wat de immigranten willen. Ze bellen niet eerst bij de voordeur of het wel mag. Ze beginnen gewoon. Dat is hun aard. Daar hebben we ze voor naar Nederland gehaald.

We zijn namelijk zelf inmiddels te lui om allerlei vuil werk op te knappen. Niemand gaat meer op een ladder staan om met een kwastje zeepsop een fruitboom of een straatlinde boven een parkeerplek te ontluizen. De inlandse luizenbestrijders kunnen het werkaanbod niet aan. Ze zouden wel willen, maar het zijn echte Nederlanders. Ze moeten zich aan hun CAO houden. Zij kunnen er toch ook niets aan doen dat er zonder vooroverleg overal lindes en fruitbomen worden geplant. Er zijn grenzen. Dus ontstaan er plakkerige laagjes op onze auto's. Daar houden wij niet zo van, maar we hebben geen zin om steeds maar auto's te wassen. Autobezitters klagen dat het een schande is en dat de overheid moet ingrijpen. Menig gemeentebestuur geeft uiteindelijk toe. Alles platspuiten is niet meer van deze tijd, dus trommelen ze hulp troepen op. Wie een lange lindelaan kan betalen, kan ook een blikje immigranten open trekken. Wel twee blikjes ook. Erg gemakkelijk en effectief. Er ontstond veel vraag naar. Dus werden zorgvuldig die migranten ingeblikt die het meest reproductief en het meest vraatzuchtig waren. Ze beten zelfs mensen. Een groot succes voor de biologische bestrijding lag in het verschiet. Het werd een doorslaand succes.

Nu is het te laat. Ze zijn niet meer te stoppen. Ze hebben zelfs mijn achtertuin bereikt. Ze laten niet veel los over waar ze vandaan komen. Een paspoort hebben ze wijselijk niet meege-

nomen. Niemand heeft ze nog op leugens betrapt. Terugsturen kan dus niet, al zou de minister nog zo graag willen. Vermoedelijk komen ze oorspronkelijk ergens uit Oost-Azië, uit Siberië ofzo. Het klimaat is daar geregeld slechter dan in Nederland, zo dat het hier een soort paradijs voor ze is. De straten zijn weliswaar niet met goud geplaveid, maar er is werk in overvloed. Tenminste, er was werk in overvloed toen we ze hierheen haalden. Inmiddels hebben ze zich in dit beloofde land zo uitbundig voortgeplant dat het werk op begint te raken. Om aan de kost te komen blijven ze niet meer in de centra zitten waar wij ze graag hadden willen houden. Ze verspreiden zich over het hele land. Het zijn harde werkers, dus pikken ze moeiteloos de plaatsen van ons eigen volk in. Sterker nog, ze worden ervan verdacht regelmatig autochtonen af te slachten en zelfs op te eten. Als dat allemaal waar is, zal er binnenkort nog maar één soort lieveheersbeestje in mijn achtertuin overblijven: *Harmonia axyridis*, het veelkleurig Aziatisch lieveheersbeestje. Ik vind dat een verarming. Ik was net zo blij dat ik al vijf andere soorten had betrapt.

De kinderen uit de buurt denken dat het juist goed gaat met de natuur in de wijk. Het lijkt wel of de lieveheersbeestjes steeds ouder worden. Vroeger kwam je vooral exemplaren tegen die twee of zeven of soms zelfs elf jaar oud waren. Nu worden ze maar liefst negentien. Als dat geen goed teken is? Wacht maar tot de eerste kinderen flink gebeten worden. Dan is het snel gedaan met de sympathie voor lieveheersbeestjes. Verontruste ouders zullen eisen dat alle lieveheersbeestjes bestreden worden en de gemeentebesturen zullen uiteindelijk toegeven. Dan worden de auto's weer plakkerig en zijn de gaasvliegen aan de beurt. Liefst uit een ver buitenland natuurlijk.

